

קוֹנְטְרָס

מִסְפִּיק בְּעֵינֵינוּ

יִחְזַק וַיֵּאֱמָץ אֶת כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא יִמָּשֵׁךְ עֲצָמוֹ
אֶל הַצַּעַר, כִּי הִנֵּמְשָׁךְ אַחֵר הַצַּעַר, הַצַּעַר נִמְשָׁךְ
אַחֲרָיו, אֲלֹא יִחַפֵּשׂ וַיִּבְקֹשׁ בְּעֲצָמוֹ תָּמִיד רַק נִקְדוּת
טוֹבוֹת, וַיְדוֹן עֲצָמוֹ תָּמִיד לְכַף זְכוּת.

*

בְּנוֹי וּמִיֶּסֶד עַל-פִּי דְבָרֵי
רַבֵּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן
בּוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבֵּנוּ
רַבִּי נַחֲמָן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ.

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ
הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִים לִיה
רַבִּי נַתָּן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ,

וּמִשְׁלָב בְּפִסּוּקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, פְּתוּבִים וּמֵאַמְרֵי
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים זֹהָר הַקְּדוֹשׁ.

*

הוֹבָא לְדָפוּס עַל-יְיָדֵי
חֲסִידֵי בְרֵסֵלָב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, כְּשֶׁאָדָם זוֹכֵה לְשַׁכֵּל
הַיֶּשֶׁר, אָז נִצּוּל מְצֻרוֹת וַיְסוּרִים שְׂבָאִים
בְּכָל יוֹם, כִּי אֵין יוֹם שֶׁלֹּא יִהְיוּ צָרוֹת
לְאָדָם, וּכְשֶׁמִּשְׁכִּיל עַל דְּבַר אֱמֶת, עַל-
יְדֵי־זֶה נִצָּל מִכָּל מִינֵי צָרוֹת וַיְסוּרִים
וּבְעֵינֵי שָׂרָק בָּאִים עַל הָאָדָם בְּכָל יוֹם, כִּי
"דַּעַת קְנִייתָ — מָה חֲסִרְתָּ, דַּעַת חֲסִרְתָּ
— מָה קְנִייתָ".

(אמרי מוהר"ש, חלק ב', סימן תקעט)

קוֹנְטֵרַס

מִסְפִּיק בְּעִוֹת

.א

בְּנֵי! רֵאֵה לְחִזּוֹק אֶת עֲצֻמָּהּ בְּכֹל מֵה שְׁעוֹבֵר
עָלֶיךָ, וְתִשְׁתַּדֵּל לְבָרַח תָּמִיד רַק אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, הֵינּוּ
שְׂתַכְנִיִּים בְּדַעְתָּךְ אֶת אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְתִדַּע
שְׂאִין בְּלִעְדָיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהוּא יִתְבָּרַךְ מְחִיָּה
וּמְהִיָּה וּמְקַיִם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוּמָם, צוּמַח,
חַי, מְדַבֵּר, הֵם עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ,
וּכְכֹל שְׂתַכְנִיִּים בְּדַעְתָּךְ יְדִיעוֹת אֱלוֹ, עַל-יְדֵי-זֶה
תִּפְטֹר מְכֹל הַבְּעִוֹת וְהִסּוּרִים שְׁעוֹבָרִים עָלֶיךָ, כִּי
בְּאֲמַת עוֹבָרִים עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּזֶה הָעוֹלָם כָּל
מִינֵי צָרוֹת וְיִסּוּרִים, בְּעִוֹת, מְרִירוֹת וְחוֹבוֹת בְּכֹל
יוֹם, וְהָאָדָם צָרִיךְ לְבָרַח תָּמִיד רַק אֵלָיו יִתְבָּרַךְ,

הִינוּ שֵׁיחֶשֶׁב שְׂאִין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלִעְדֵּי יִתְבַּרֵךְ
כָּלֵל, וְעַל-כֵּן כְּשֶׁאָדָם מְכַנֵּס בְּעֲצָמוֹ יְדִיעוֹת אֵלוֹ,
אִז מִתְפָּרְדִים מִמֶּנּוּ כָּל פּוֹעֲלֵי אֶזְרוֹ, וּמִתְבַּטְּלִים מִמֶּנּוּ
כָּל הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים וְהַבְּעִיּוֹת, וְזוֹכֶה לְהַמְשִׁיךְ עַל
עֲצָמוֹ חַיִּים עֲרָבִים וּמִתְקִים, כִּי הַבְּעִיּוֹת וְהַצָּרוֹת
וְהִיסוּרִים שְׁעוֹבְרִים עַל הָאָדָם הֵם רַק מִחֲמַת חֶסְרוֹן
הָאֱמוּנָה, כִּי הַמְּאֲמִין הָאֱמֵתִי, שְׂמֵאֲמִין שְׂאִין
בְּלִעְדֵּי יִתְבַּרֵךְ כָּלֵל, וְהַכֹּל לְכָל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא,
אִז יְכוּל לַעֲבֹר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּשָׁלוֹם, וּבְרַגַע שְׂאָדָם
עוֹקֵר אֶת עֲצָמוֹ מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, עַל-יְדֵי-זֶה סוֹבֵל כָּל
מִינֵי צָרוֹת וְיִסוּרִים וּמְכַאוּבִים; וְעַל-כֵּן רְאֵה,
אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, לֹא לְהִתְבַּלְבֵּל מִשׁוּם דָּבָר
שְׂבָעוֹלָם, וְאִפְלוּ שְׁנִסְתַּבְּכַתּ בְּבְעִיּוֹת קְשׁוֹת מְאֹד,
עֲלִיךָ לְדַעַת, כִּי הַכֹּל מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, וְהַכֹּל לְטוֹבָתְךָ,
כִּי לְפַעֲמִים מִתְגַּבְּרִים הִיסוּרִים, חֵס וְשָׁלוֹם, פַּעַם
אַחַר פַּעַם כַּמָּה פַּעֲמִים, עַד שֶׁקִּשָּׁה לוֹ לַעֲמֹד בַּנְּסִיּוֹן
וּלְקַבֵּל הַכֹּל בְּאַהֲבָה כְּרֵאוּי, וְלִידַע וּלְהֶאֱמִין שֶׁהַכֹּל
לְטוֹבָתוֹ הַנְּצַחִית, כִּי מֵרַב חֲלִישׁוֹת הַדַּעַת וְיִסוּרִים
וּבְעִיּוֹת שְׁעוֹבְרִים עָלָיו גִּדְמָה לוֹ כְּאִלוֹ רוֹצִים רַק
אֶת הָרַע שְׁלוֹ וּכְאִלוֹ אֵין צְרִיכִים אוֹתוֹ, חֵס וְשָׁלוֹם,

ובאמת הכל ממנו יתברך, כפי שרש נשמתו, ולכן
 שולחים לו מניעות ובלבולים ובעיות שהם עקר
 יסורי האדם, והאדם צריך להתגבר עליהם תמיד,
 על-ידי שיחשב אשר אין שום מציאות בלעדיו
 יתברך כלל, ויהיה רגיל לומר: "ה' נתן וה' לקח,
 יהי שם ה' מברך", ודיקא על-ידי-זה יתבטלו ממנו
 היסורים, וימשיך על עצמו ערבות, נעימות,
 ידידות, זיו, חיות אלקותו יתברך. אשרי מי שאינו
 מטעה את עצמו בזה העולם כלל, אלא מכל
 הבעיות שלו הוא בורח רק אליו יתברך, ויודע ועד
 אשר הוא יתברך נמצא ובלעדיו אין שום נמצא,
 ועל-ידי-זה יפטר מכל צרותיו ויסוריו ומרירותו
 ובעיותיו, וירגיש טעם אחר בחייו.

ב.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, שמנסים בכל
 יום את האדם בכל מיני נסיונות, עד שלפעמים
 נתבלבל דעת האדם לגמרי בשעת הבעיות
 והיסורים והצער שעוברים עליו, רחמנא לצלן,
 ונדמה לו כאלו כל העולם כלו נפל עליו, וכאלו,

חס ושלום, כל הצרות שבעולם התקבצו וכאו עלינו יחד, חס ושלום, בלי הרחבה כלל, ועל-ידי-זה נתעקם לבו מהשם יתברך בקשיות ובספקות גדולות, עד שאינו יכול לצעק ולבקש ולהתחנן אליו יתברך באמת, אשר זו הצרה הכי גדולה; כי כל זמן שאדם יכול לצעק אליו יתברך בשעת צערו, ויכול להתחנן ולבקש על נפשו, אז יש לו תקנה טובה לתקן הכל, אבל בו ברגע שמתעקם לבו בקשיות ובספקות עליו יתברך, על-ידי-זה מתרבות עליו הצרות באמת, רחמנא לצלן, והבעיות שלו מפילות אותו יותר ויותר; על-כן אהובי, בני היקר, ראה להתחזק בכל מה שעובר עליך, ואל תפל בדעתך כלל, ותדע ותאמין שמכל הצרות והיסורים והבעיות יכולים לצאת אם רק יחזק את עצמו ולא יתיאש, אלא ירגיל את עצמו לדבר אליו יתברך כאשר ידבר הבן אל אביו ואיש אל רעהו, וישוח ויספר לפניו יתברך את כל מה שמעיק לו בתמימות ובפשיטות גמורה, אז יאיר לו אור נפלא בחייו; ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, להתחזק בכל מיני אפנים שבעולם, ותשוח

ותספר אליו יתברך את כל אשר עם לבבך, ואז תראה איך שתזכה לצאת מהצער והיסורים והמרירות שמסבבים אותך; אשרי מי ששם לבו אל דברי אלו, ואז טוב לו כל הימים.

ג.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר אין אדם בזה העולם שלא יעבר עליו איזה משבר בחיים, ויש בני-אדם שעוברים עליהם הרבה משברים עד שנופלים בדעתם, ונדמה להם כאלו אף פעם בחיים לא יוכלו לצאת מבעיותיהם, ויש בני-אדם שעוברות עליהם בכל יום ויום בעיות רציניות, והם ממש אובדי עצות ואינם יודעים מה לעשות, וזה הורס אותם לגמרי, עד שיש כאלו שהתיאשו לגמרי מתייהם, ומקללים את יום הולדם, ומחכים ליום מותם, רחמנא לצלן, מרב צרותיהם ויסוריהם ובעיותיהם שעוברים עליהם. ובאמת האדם המאמין באמונה שלמה בו יתברך, אשר אין בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, ודבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו אלא

בַּהֲשֹׁגַחַת הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיּוֹן, הוּא יוֹדֵעַ וְעַד, אֲשֶׁר
 בּוֹדֵאי כָּל מַה שְׁעוֹבֵר עָלָיו בְּפִרְטֵי פִּרְטִיּוֹת בֵּין
 בְּנֶפֶשׁ וּבֵין בְּגוּף וּבֵין בְּמִמּוֹן, הַכֹּל מִמְּנוֹ יִתְבָּרֵךְ,
 וְהַכֹּל בְּכוֹנֵנָה עֲלִיוֹנָה, הוּא אֵינוֹ מִתְאַשׁ וְאֵינוֹ נִשְׁבָּר,
 אֲלָא אֲדִרְבָּה הוּא בָּא אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ בְּלֵב נִשְׁבָּר
 וְנִדְכָּא, וּמִבְקֵשׁ וּמִתְחַנֵּן מִמְּנוֹ יִתְבָּרֵךְ, שְׂיַחֲוֶס וִירַחֵם
 עָלָיו, וְיִוְצִיאוֹ מִהַצָּרוֹת וְהַיְסוּרִים וְהַמְרִירוֹת
 וּמִהַבְּעִיּוֹת שֶׁנֶּפֶל אֲלֵיהֶם, וְכֹל מַה שְׁצָרוּתָיו וְיִסוּרָיו
 וּבְעִיּוֹתָיו יוֹתֵר גְּדוֹלִים, וּמִתְעַקֵּשׁ בְּעַקְשָׁנוֹת יוֹתֵר
 גְּדוֹלָה לָבוֹא וְלִהְתְּחַנֵּן וְלִהְשַׁתְּטַח אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ,
 שְׂיַחֲוֶס וִירַחֵם עָלָיו, וּבְאַמַּת תְּפִלָּה הוּא הַצְּנוּר
 הַמְּמַשִּׁיף לְהָאָדָם כָּל מִינֵי יִשׁוּעוֹת, וּמִי שְׁמַרְגִיל אֶת
 עַצְמוֹ לְהִתְפַּלֵּל אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וּלְבַקֵּשׁ עַל נַפְשׁוֹ,
 וְיִהְיֶה עַקְשָׁן גְּדוֹל, לֹא יָזוּז מִשָּׁם עַד שְׂיִרְאֶה
 יִשׁוּעוֹת גְּדוֹלוֹת — שְׂיִתְרַחֵב לוֹ, וְיִתְהַפֵּךְ כָּל
 הַחֲשָׁף לְאוֹר גְּדוֹל, וּמַה שְׁהָיָה לוֹ עַד עַכְשָׁו בְּעִיּוֹת
 וְצָרוֹת וְיִסוּרִים, יִתְהַפֵּךְ לוֹ לִישׁוּעוֹת, אֲבָל הַבְּעִיָּה
 וְהַצָּרָה הַכִּי רְצִינִית, שְׂאִין הָאָדָם מֵאֲמִין בְּאַמַּת בּוֹ
 יִתְבָּרֵךְ, וְכֵן אֵין לָאָדָם אָמוּנָה בְּעַצְמוֹ, וְהוּא אֵינוֹ
 מֵאֲמִין שֶׁהוּא יְכוֹל לְצֹאת פֶּעַם מְצָרוּתָיו, וְעַל-יָדֵי-

זו מתרשל מתפלה ובקשה אליו יתברך; כי המאמין האמתי, שמאמין אשר אין מבלעדיו יתברך כלל, והוא יתברך שוקד על שפתותיו, ושומע כל דבור ודבור שמדברים אליו, והוא אינו מתרשל כלל מעבודת התפלה, אלא הוא בא אליו יתברך ושח ומספר לפניו יתברך את כל שברון לבו, ומבקש ומתחנן על נפשו בעקשנות גדולה, שיחוס וירחם עליו, וככל שצרותיו ובעיותיו יותר גדולות, יבקש ויתחנן יותר ויותר. וכמו-כן אם האמונה שלו חזקה מאוד מאוד בו יתברך, אזי יש לו אמונה גם בעצמו, ויודע אשר יש לו כחות הנפש לקבל ולעבר על הכל, כי באמת זה תלוי בזה, כפי האמונה שיש לאדם בו יתברך, כן האמונה בו בעצמו, וכשאדם מאמין בו יתברך, אשר הוא יתברך מחיה ומנהיה ומקים את כל הבריאה כלה, והכל לכל אלקות גמור הוא, כמו-כן יש לו אמונה בעצמו, שיש לו כחות הנפש לקבל את כל אשר בא אליו, ומאמין שיש לו כחות הנפש לפעל אצלו יתברך לבטל ממנו את כל הבעיות והצרות והיסורים שעוברים עליו; ועל-כן ראה,

אהובי, בני היקר, לחזק את עצמך באמונה גדולה בו יתברך, ואל תניח את הרצון בשום פנים ואפן, אלא בא תבא בכל יום אליו יתברך, ותבקש ותתחנן ממנו יתברך שיחוס וירחם עליך, ויוציאך מהבוץ והצרה והבעיה שנפלת אליה, וככל שתתאמץ יותר בתפלה, אז תראה ישועות גדולות, שיתרחב לך, ותדע ותאמין שגם בך יש כחות לצאת מהפח הזה שנפלת אליו. ועל-כן מי שחזק באמונה בו יתברך, הוא חזק גם באמונה בעצמו, שיש לו כחות הנפש לעבר על הכל, כי זה תלוי בזה; אשרי מי שאינו מטעה את עצמו בזה העולם, אלא מתחזק באמונה ברורה ומזפכת בו יתברך, שעל-ידי-זה יתרחב לבו ודעתו, ויזכה להיות כלי המקבל בו האור אין סוף ברוך הוא, ויכול לעבר על כל הצרות והיסורים והבעיות, על-ידי תקף הרחבות לבו ודעתו, אשרי לו!

.ד.

אהובי, בני היקר, בכל יום ויום עוברים על בני-אדם כל מיני צרות ויסורים ועגמת נפש

וּחְלִישׁוֹת דַּעַת, הֵן מַעְצָמוֹ וְהֵן מַאֲחֲרִים, וְעַקֵּר
 גְּדֻלַּת הָאָדָם כְּשֵׁאִינוֹ נוֹפֵל בְּדַעְתּוֹ כָּלָל, אֲלֵא
 אֲדִרְבָּה הוּא מִתְחַזֵּק בְּכָל מִינֵי אַפְנִים שְׂבָעוּלָם,
 וְאִינוֹ מְנִיחַ אֶת עֲצָמוֹ לְהִשָּׁבֵר, אֲלֵא בְּכָל בְּעֵיָה
 וּבְעֵיָה וּבְכָל צָרָה וְצָרָה שְׂעוּבָרַת עָלָיו, הוּא אוֹמֵר:
 "מִסְפִּיק הַצָּרוֹת, מִסְפִּיק הַבְּעִיּוֹת, אֲנִי אֶקַּח אֶת
 עֲצָמֵי בִידָיִם, וּמֵהַיּוֹם וְהָלְאָה לֹא אֲשָׁבֵר מִשׁוּם דָּבָר
 שְׂבָעוּלָם". וְאִזּוֹ כְּשֶׁמִּקְבֵּל עַל עֲצָמוֹ בְּקִבְלָה חֲזָקָה
 דָּבָר זֶה, אֲזִי לֹא יִזוּז מִשָּׁם עַד שִׁירָאָה יִשׁוּעוֹת
 גְּדוּלוֹת. וְעַל-כֵּן רָאָה, אֲהוּבֵי, בְּנֵי הַיָּקָר, לְקַחַת אֶת
 עֲצָמָהּ בִּידָיָהּ, וְשׁוּם דָּבָר שְׂבָעוּלָם לֹא יוּכַל לְשָׁבֵר
 אוֹתָהּ, וְעַל-זֶה צְרִיכִים חֲזוּק גְּדוּל. וְלִזְכוּת לְזֶה
 צְרִיכִים לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצְּדִיק הָאֲמֵתִי שְׂבִדוֹר הַזֶּה,
 כִּי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא חָמַל עַל עַם יִשְׂרָאֵל, וְשָׁתַל
 צְדִיקִים בְּכָל דוֹר וְדוֹר (יוֹמָא לַח:), שֶׁהֵם הַמְּגַלִּים
 וּמְפָרְסְמִים אֶת אֲמֵתַת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְדִיקָא
 עַל-יְדֵי שְׂזוּכָה לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם, זוּכָה לְבַטֵּל מִמְּנוֹ
 אֶת כָּל הַצָּרוֹת וְהַיִּסּוּרִים וְהַבְּעִיּוֹת שְׂעוּבָרִים עָלָיו,
 כִּי הַצְּדִיק שְׂבִדוֹר מִמְּשִׁיךְ אֶת הָאֲרֶת אֵין סוּף בְּזֶה
 הָעוֹלָם, וְאֶפְלוֹ אֵלוֹ שֶׁנִּפְלוּ לְעַמְקֵי עַמְקִים בְּשָׂאוֹל

תחתית ומתחתיו, אם רק יקשרו את עצמם בקשר
 אמיץ וחזק להצדיק שבדור, על-ידי-זה יהיו
 נעשים כלים לקבל בהם אור וזיו שכונת עזו
 יתברך, המשפיע על הצדיק שבדור, מגלה התורה,
 תורה שהיא דעת ואמתת מציאותו יתברך. וכפי
 שאדם מבטל את עצמו לגבי הצדיק שבדור,
 כמו-כן נעשה כלי שגם בו יאיר אורו יתברך; ולכן
 ראה, אהובי, ידידי היקר, לא להיות בטלן, מאחר
 שפבר עבר עליך כל מיני צרות ויסורים ועגמת
 נפש ובלבולים וספקות וקשיות אחריו יתברך, שזה
 מה שהורס אותך לגמרי, לך וברח לך אל הצדיק
 שבדור, ותתאבק בעפר רגליו, ותשמע בקול
 תורתו, ותהיה כלי לקבל בו אורו האין סוף ברוך
 הוא, שעל-ידי-זה תתישר עקמומיות לבך, ולא
 יהיו לך פבר שום קשיות עליו יתברך, ותזכה
 לקבל את כל אשר בא עליך בשמחה ובששון
 ובהרחבת הדעת, עד שעל-ידי-זה בעצמו יתבטלו
 ממה כל הצרות וכל היסורים. ועליך לדעת, שזה
 לא בא בנקל למצא את הצדיק שבדור, אלא
 צריכים לבקש הרבה ממנו יתברך. ולעת עתה, אף

שאינן זוכים למצא את הצדיק שבדור, צריכים לשמר מאד מאד לא לדבר על שום בר ישראל, ועל שום מנהיג עדה, כי מי יודע אולי הוא הצדיק שבדור, ובזה שמדברים עליו, על-ידי-זה אף פעם לא ימצא את הצדיק שבדור; כי באמת הוא יתברך הלביש את עצמו בלבושים על גבי לבושים, והכל כדי שהאדם יחפש ויבקש אותו, וכמו-כן הלביש והסתיר והעלים את הצדיק שבדור, כדי שבני-אדם יחפשו ויבקשו וימצאו אותו, וכשאדם זוכה לחפש ולבקש ולמצא את הצדיק שבדור, על-ידי-זה מתבטלים ממנו כל הצרות וכל היסורים וכל הבפיות; ולכן ראה, אהובי, בני היקר, לשמר את עצמך מאד מאד לא לדבר על שום מנהיגים שבדור, ואפלו שנדמה לך שהם שקרנים וצבועים, אה, בני, ברח לך מכל מיני לשון-הרע ורכילות וליצנות, אלא תחזק את עצמך באמונה פשוטה בו יתברך, ותבקש ותתחנן ממנו יתברך, שיוליך אותך בדרך האמת, עד שתזכה למצא את הצדיק האמתי שבדור הזה, ואז יתבטלו ממך כל הצרות והיסורים והבפיות והמרירות שעוברים עליך, ויתרחב לך

בין בגשמי ובין ברוחני; אשרי מי שמטה אֶזֶן אֶל
דְּבָרֵינוּ אֱלוֹ, וְאֵז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

ה.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר אֵין לָךְ
אָדָם שֶׁלֹּא עוֹבְרִים עָלָיו צָרוֹת וְיִסּוּרִים וּמְכַאוּבִים
רָעִים בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וַיֵּשׁ בְּנֵי-אָדָם שְׁסוּבָלִים כָּל-כָּף
בְּחַיֵּיהֶם, עַד שְׁמֵת־פּוֹצְצִים מְרַב צַעַר, וְכָל זֶה בָּא
לָהֶם מִחֲמַת עֲצָבוֹת וְעֲצָלוֹת שְׁנִפְלָה עֲלֵיהֶם, כִּי מִי
שְׁמֵת־גָּבֵר וּמֵת־חֶזֶק וּמֵת־אִמֶץ לְהֵיוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה,
עַל-יְדֵי-זֶה שׁוֹם צָרָה וְיִסּוּרִים, שׁוֹם מְכַאוּב וּבְעֵינֹת
אֵינָם יְכוּלִים לְגַשֵּׁת אֵלָיו, כִּי כִּשְׁאָדָם זוֹכָה לְהֵיוֹת
בְּשִׂמְחָה, וְלִשְׂמַח מְאֹד מְאֹד עַל נִקְדַּת יְהוּדוּתוֹ
שֶׁנִּבְרָא מִזֶּרַע יִשְׂרָאֵל, וְזוֹכָה לְקַיֵּם בְּכָל יוֹם אֶת
מִצְוֹתָיו יִתְבָּרַךְ, וְהוּא שֵׁשׁ וְשִׂמְחָה עִם כָּל נִקְדָּה
וּנְקֻדָּה קִטְנָה שְׁמוּצָא בְּעֲצָמוֹ, עַל-יְדֵי-זֶה נִדְּלַקְתָּ
נִשְׁמָתוֹ בְּאוֹר הָאֵינן סוּף בְּרוּךְ הוּא, כִּי אֵי אֶפְשָׁר
לְהַשִּׁיג הַשְּׂגוֹת אֱלֹקוֹת אוֹר הָאֵינן סוּף בְּרוּךְ הוּא,
אֲלֹא עַל-יְדֵי תִקְוָה הַשִּׂמְחָה, כִּי עַל-יְדֵי-זֶה תִתְרַחֵב
לוֹ יוֹתֵר וְיוֹתֵר דַּעְתּוֹ, כִּי בְּאִמַּת אֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג

שום השגה רוחנית, אלא כשיש לאדם דעת רחבה, ואי אפשר להגיע לדעת רחבה אלא על-ידי תקף השמחה, להיות בשמחה עצומה על נעם חלקו שנברא מזרע ישראל, ולא עשני גוי, וכפי שהאדם זוכה לשמח בזה, כן זוכה להעשות כלי לקבל בו את הארת האין סוף ברוך הוא, ונתרחב לו דעתו ומחו, עד שעובר על כל המרירות והצרות והיסורים והקטנות שעוברים עליו; ולכן ראה אהובי, בני היקר, לעשות כל מיני פעולות שבעולם להיות בשמחה, ואף שזה העבודה הכי קשה לאדם להגיע אל מדת השמחה, כי טבע של האדם שנמשך אל העצבות והעצלות, ובפרט כשהוא חולה עצבים, ועוברים עליו כל מיני בלבולים וספקות וחסכות, לו מאד מאד קשה להגיע אל מדת השמחה, עם כל זאת אם רוצה רק להתרפא, עליו למסור את נפשו אל מדת השמחה, וככל שאדם יזכה לשמח, כמו-כן יתרחב דעתו ויכול לעבר על כל צרותיו ויסוריו ומרירותיו והרפתקאותיו ובעיותיו; אשרי מי ששמח תמיד, ואז יתרחב לבו ודעתו, ויכול לקבל את כל הבא

עָלְיוּ בְּנֶקֶל, וּלְבִסּוֹף יִתְבַטְּלוּ מִמֶּנּוּ כָּל הַצָּרוֹת
וְהִיסוּרִים וְהַמְכַאוּבִים לְגַמְרֵי, כִּי עֵקֶר הַצָּרוֹת
וְהִיסוּרִים וְהַבְּעִיּוֹת שְׁעוֹבְרִים עַל הָאָדָם הֵם רַק
מַחֲמַת קִטְנוֹת הַדַּעַת וְהַשֶּׁכֶל וְהַמַּח, שְׁאָדָם מְאֹד
מְצַמְצֵם, וְנִדְמָה לוֹ כְּאִלוֹ כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ נֶפֶל עָלָיו,
וְעָלְיוּ לְשֵׂאת אֶת כָּל דְּאָגוֹת הָעוֹלָם, וְעַל-כֵּן הוּא
מְמַרְמֵר וּמְרִים לוֹ הַחַיִּים מְאֹד מְאֹד, עַד שְׁנִדְמָה לוֹ
שְׂאֵף פַּעַם לֹא יוּכַל לְצֵאת מִזֶּה, כִּי נִכְנָס בְּמִבּוֹי
סְתוּם, וּמִזֶּה בָּא שְׁנִכְנָסוֹת לְאָדָם שְׂטִיּוֹת בְּרֹאשׁוֹ
לְהִתְאַבֵּד, וְכָל זֶה בָּא מִקִּטְנוֹת הַמַּחֲזִין שְׁנִדְמָה לוֹ
כְּאִלוֹ אֵף פַּעַם כְּכֹר לֹא יֵצֵא מִהַבְּעִיּוֹת שְׁלוֹ
וּמִהַצָּרוֹת שְׁלוֹ וּמִהִיסוּרִים וְהַמְרִירוֹת שְׁלוֹ, אֲבָל
תִּכְף-וּמִיד כְּשֶׁאָדָם מְחַזֵּק אֶת עֲצָמוֹ עִם כָּל נִקְדָּה
וְנִקְדָּה שְׁזוּכָה לְקַיֵּם אֶת רְצוֹנוֹ יִתְבַרֵּךְ וְקִיּוּם
הַמְצוּוֹת, עַל-יְדֵי-זֶה נִדְלָקַת נִשְׁמָתוֹ בְּאוֹר אֵין סוּף
בְּרוּךְ הוּא, וְנִתְרַחֵב דַּעְתּוֹ וּמַחוֹ, עַד שְׁנַעֲשֶׂה כְּלִי
לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ אוֹר וְזִיו וְחַיּוֹת וּדְבָקוֹת אֱלֹקֵי,
וּמִתְעַדֵּן בְּעֶנְג זִיו שְׁכִינַת עֲזוֹ יִתְבַרֵּךְ, וְנִתְבַטְּלִים כָּל
הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים וְהַבְּעִיּוֹת שְׁלוֹ, וְזוּכָה לְחַזוֹת בְּנַעַם
הַנְּיָ"ה וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ תָּמִיד; אֲשֶׁרֵי מִי שִׁטָּה אֲזוֹן

אֵל דְּבָרֵינוּ אֱלוֹ, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

.ו.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר כָּל
הָעוֹלָם כְּלוֹ הוּא אֹר פְּשׁוּט, אִךְ בְּשִׁבִיל קִיּוּם
הַבְּרִיאָה נִתְלַבֵּשׁ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּבַחֲיַנַּת יֵשׁ
וּמְצִיאוֹת, וְהַכֹּל כְּלִים לְקַבֵּל בָּהֶם הָאֹר אֵין סוּף,
וְהַכְּלִי הוּא הַהִסְתָּרָה, וּכְכֹל שְׂיֵשׁ יוֹתֵר יֵשׁוֹת
וְהַתְּנַשְׂאוֹת שְׂזָה רַבּוּי וְעַבּוּי הַכְּלִי, כְּמוֹ-כֵן נֶעְלָם
וְנִסְתָּר אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּמִשָּׁם בָּאִים כָּל
הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים וְהַמְרִירוֹת וְהַהֲרַפְתָּקָאוֹת וְהַבְּעִיּוֹת
שְׁעוֹבְרִים עַל הָאָדָם, כִּי בְּאֲמַת אִם הִיְתָה נִתְגַּלִּית
לְאָדָם אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאִיךְ שְׂאִין שׁוּם
מְצִיאוֹת בְּלִעְדֵּי יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהַכֹּל לְכֹל אֹר פְּשׁוּט,
אִז לֹא הָיָה לְהָאָדָם שׁוּם צָרוֹת וְיִסוּרִים כָּלֵל, כִּי הִיְתָה
יּוֹדַע שֶׁהַכֹּל רַק מִמְּנוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּלִי שׁוּם כְּסוּי וּמְכֻסָּה
וּבְלִי שׁוּם מָסָךְ הַמְּבַדִּיל כָּלֵל, וּבְשִׁבִיל קִיּוּם
הַבְּרִיאָה עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה,
וַיֵּצֵר וּבְרָא חֲכָמָתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּלְבוּשִׁים כְּאֱלוֹ, שֶׁהֵם
כָּלֵל הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים וְהַמְרִירוֹת וְהַהֲרַפְתָּקָאוֹת

שְׁעוֹבְרִים עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּכָל יוֹם וַיּוֹם וּבְכָל שָׁעָה וְשָׁעָה, וְלוֹלֵי רַחֲמֵי הַמְּרַבִּים שְׁשׁוֹלַח לָנוּ צְדִיקִים אֲמִתִּיִּים בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, הַמְּגַלִּים וּמְפָרִידִים אֶת הַהֶעָלִם וְהַהֶסְתֵּר מִהַבְּרִיאָה, לֹא הִיָּה לָנוּ קִיוֹם בְּרַגַע כָּלֵל, וְעַל-בֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שְׁזוֹכָה לְהִתְקַרֵּב אֶל צְדִיקִים אֲמִתִּיִּים הַזּוֹכִים לְהַכְּלִל בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא וּמְגַלִּים אֶת הַהֶסְתָּרוֹת שְׁבִתוּף הַבְּרִיאָה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה יִתְבַּטְּלוּ מֵהֶם כָּל הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים וְהַמְּרִירוֹת וְהַהֶרְפָּתָקָאוֹת שְׁעוֹבְרִים עֲלֵיהֶם. וְלִכֵּן רְאֵה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי מְאֻמְצִים לְהִיּוֹת מְקַרְבֵּי אֶל צְדִיקֵי דוֹרְנוֹ, וְתִתְבַּטְּלֵם לְפָנֵיהֶם לְגַמְרִי, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּזְכֶּה גַם-כֵּן לַהֲעֲשׂוֹת כִּסּוּא לְאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְיִתְבַּטְּלוּ כָּל הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים וְהַמְּרִירוֹת וְהַהֶרְפָּתָקָאוֹת מִמֶּךָ, וְיֵאִיר עֲלֶיךָ אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ בְּגִלּוּי רַב וְנוֹרָא מְאֹד, עַד שְׁיִתְבַּטְּלוּ מִמֶּךָ כָּל הַבְּעִיּוֹת וְכָל הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים וְהַמְּרִירוֹת שְׁעוֹבְרִים עֲלֶיךָ, וְתִרְגִּישׁ נֵעִם זִיו עֵדֶן עֲלָאָה וְעֵדֶן תְּתָאָה, וְתִהְיֶה מְקַשֵּׁר בּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְתִתְהַלֵּךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּדַגְמַת הָעוֹלָם הַבָּא. וְכָל זֶה תִּזְכֶּה אִם תְּבַטֵּל אֶת עֲצֻמְךָ

לַגְמְרֵי אֵל הַצְדִּיק הָאֱמֵתִי שְׁבַדּוֹר הַזֶּה, וְתִקְבַּל מִפִּי
 תְּלַמִּידָיו אֶת הַלְמוּד הָעֶמֶק הַזֶּה שֶׁל גְּלוּי הָאֱלֻקוֹת,
 וְאִז תִּזְכֶּה לְהִתְעַנֵּג בְּנַעַם זֵיו עֲרֻבוֹת יְדִידוֹת חֵיוֹת
 אֱלֻקוֹתָיו יִתְבָּרַךְ, וְיִתְבַטְּלוּ מִמֶּךָ כָּל הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים
 וְהַמְרִירוֹת וְהַרְפָּתָקָאוֹת וְהַבְּעִיּוֹת, וְהַפְּלִים יִתְהַפְּכוּ
 לְאוֹרוֹת, וְעוֹלָמְךָ תִּרְאֶה בְּחַיִּיךָ, אֲשֶׁרִי מִי שְׁמִטָּה
 אֲזֶן קִשְׁבָּת אֵל כָּל דְּבָרֵינוּ אֱלוֹ, וּמִתְבוֹנֵן הֵיטֵב
 בָּהֶם, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה יִתְבַטְּל מִמֶּנּוּ כָּל הָרַע וְהַחֲשָׁךְ,
 וְיִתְגַּלֶּה אֱלֹיו הַטּוֹב וְהָאוֹר הַגָּנוּז בְּתוֹךְ הַבְּרִיאָה,
 אֲשֶׁרִי לוֹ בְּזֶה וְאֲשֶׁרִי לוֹ בְּכָא.

תם ונשלם, שבת לאל בורא עולם!

זֶה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַדַּעַת שֶׁל הָאָדָם, שֶׁלֹּא
יִבְעֹט וְלֹא יִתְפַּלֵּל מִהַרְפֵּת־קֹאוֹת שְׁעוֹבֵרִים
עָלָיו, רַק יֶאֱמִין שֶׁהַכֹּל לְטוֹבָתוֹ הַנְּצַחִית.
(לקוטי-עצות, אות סבלנות, סימן א')